

อนุผนวก 3 ของผนวก ก หน่วยยามฝั่งประเทศอินเดีย

ประวัติความเป็นมา

การลักลอบนำเข้าสินค้าหนีภาษีได้กลายเป็นปัญหารุมเร้าเศรษฐกิจของอินเดียอย่างมากในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 เรือตรวจการณ์ศุลกากรของกองทัพเรือ จำนวน 5 ลำที่ได้รับมอบหมายให้ป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดดังกล่าวก็ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากชายฝั่งทะเลอินเดียที่ยาวมาก ทำให้การลาดตระเวนตรวจการณ์ไม่ครอบคลุมพื้นที่ ประกอบกับเรือประมงที่ทำการประมงใกล้ฝั่งมีจำนวนมาก ทำให้การพิสูจน์ทราบเรือลำใดมีเจตนากระทำผิดกฎหมายเป็นไปได้ยาก อีกทั้งการขึ้นตรวจค้นเรือต้องสงสัยจะต้องกระทำภายในเขตที่กฎหมายให้อำนาจเท่านั้น ซึ่งเมื่อผนวกกับข้อเท็จจริงที่ว่าผู้กระทำผิดมักใช้เรือยนต์ความเร็วสูงเพื่อหลบหนีการจับกุม ทำให้เรือตรวจการณ์ศุลกากรของกองทัพเรือที่ได้รับมอบหน้าที่ไล่ตามไม่ทัน รัฐบาลจึงได้ลงคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงาน (Study Group) เมื่อ 23 มกราคม 2513 (ค.ศ. 1970) ให้ดำเนินการศึกษาปัญหาและเสนอแนะจำนวน/ประเภทของเรือ อากาศยาน เฮลิคอปเตอร์ ยานเบาอากาศ และอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องจัดหาเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ซึ่งจากรายงานผลการศึกษาในเดือนสิงหาคม 2514 (ค.ศ. 1971) สรุปได้ว่า อินเดียมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องพัฒนาขีดความสามารถในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบนำเข้าสินค้าหนีภาษี ซึ่งท้ายที่สุดแล้วได้กลายเป็นแรงผลักดันให้เกิดการจัดหายานเบาอากาศ เรือตรวจการณ์ความเร็วสูง เรือตรวจการณ์ขนาดใหญ่ เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล และเฮลิคอปเตอร์เข้าประจำการอีกเป็นจำนวนมาก นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญในการจัดตั้งหน่วยงานรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล

ในความเป็นจริงแล้ว หลายภาคส่วนของอินเดีย โดยเฉพาะกองทัพเรือได้มีการพูดถึงความจำเป็นในการจัดตั้งหน่วยงานที่ไม่ใช่หน่วยงานทางทหารเพื่อปฏิบัติงานด้านนี้มานานแล้ว จนกระทั่งวันที่ 31 สิงหาคม 2517 (ค.ศ. 1974) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมได้ยกประเด็นนี้ขึ้นเสนอรัฐบาล เพื่อพิจารณาจัดตั้งหน่วยงานที่จะทำหน้าที่ดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินทางทะเล รวมทั้งบังคับใช้กฎหมายในทะเลที่สภาวะแวดล้อมทางทะเลเปลี่ยนแปลงไปมากและอย่างรวดเร็ว อาจจะใช้วิธีการบูรณาการกำลังของหน่วยงานในทะเลที่มีอยู่แล้วเข้าด้วยกัน หรือจัดตั้งหน่วยงานใหม่ที่มีชื่อว่าหน่วยยามฝั่ง (Coast Guard) โดยผู้บัญชาการทหารเรือ (Chief of

the Naval Staff) ในขณะนั้นได้เน้นย้ำถึงความจำเป็นของการประสานงานการปฏิบัติทั้งปวงในทะเล เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการทำงานซ้ำซ้อนและให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด อีกทั้งยังแสดงความคิดเห็นว่าการบังคับใช้กฎหมายในทะเลนั้นไม่น่าจะให้กองทัพเรือรับผิดชอบ เพราะอาจทำให้เกิดความสับสนซึ่งส่งผลกระทบต่อเตรียมความพร้อมรบ นอกจากนี้การจัดเรือรบที่มีคุณค่าทางยุทธการสูงและทหารที่ฝึกไว้สำหรับทำการสงครามมาเพื่อปฏิบัติหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในทะเลที่จะต้องทำต่อเนื่องในยามปกตินั้นเหมือนจะเป็นการไม่คุ้มค่า ซึ่งอีกไม่กี่วันถัดมาในเดือนกันยายน 2517 (ค.ศ.1974) ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ (The Committee) ศึกษาข้อขัดข้องในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบนำเข้าสินค้าผิดกฎหมาย การปกป้องผลประโยชน์ของชาติทางทะเล และการจัดตั้งหน่วยยามฝั่งในคราวเดียวกัน โดยรายงานผลการศึกษาในวันที่ 31 กรกฎาคม 2518 (ค.ศ.1975) ได้เสนอให้มีการจัดตั้งหน่วยยามฝั่งที่มีลักษณะโครงสร้างหน่วยคล้ายกับของกองทัพเรือ สังกัดกระทรวงกลาโหม (Military of Defence) และด้วยความตื่นตัวเกี่ยวกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลที่กำลังเป็นกระแสมาแรงในขณะนั้น ประจวบกับการขุดพบแหล่งน้ำมันนอกชายฝั่งทะเลอินเดีย ทำให้รัฐบาลเร่งออกพระราชบัญญัติพื้นที่ทางทะเล (Maritime Zone Act) ในวันที่ 25 สิงหาคม 2519 (ค.ศ.1976) โดยให้มีผลบังคับใช้ในวันที่ 15 มกราคม 2520 (ค.ศ.1977) เพื่อสงวนสิทธิ์เรื่องเขตพื้นที่ทางทะเลและรองรับการจัดตั้งหน่วยยามฝั่งที่จะมีขึ้นในอนาคตอันใกล้

ได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางว่าหน่วยยามฝั่งที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่นั้น ควรอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกระทรวงกลาโหมหรือกระทรวงกิจการภายในประเทศ (Ministry of Home Affairs) ซึ่งในท้ายที่สุดแล้วคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2520 (ค.ศ.1977) เห็นชอบแนวทางการจัดตั้งหน่วยยามฝั่งตามที่คณะกรรมการ ฯ เสนอในตอนแรก โดยให้กระทรวงกลาโหมพิจารณาจัดตั้งหน่วยยามฝั่งเฉพาะกาล (Interim Coast Guard) ประกอบด้วยนายทหารเรือชั้นยศพลเรือโทเป็นหัวหน้าหน่วย พร้อมนายทหารฝ่ายอำนวยการอัตราโครง (Nucleus Headquarters) รับผิดชอบจัดทำรายละเอียดโครงสร้างของหน่วยยามฝั่ง โดยให้ใช้เรือฟรีเกตจำนวน 2 ลำ ที่กองทัพเรือเห็นชอบ และเรือตรวจการณ์ 5 ลำ ที่รับโอนจากกระทรวงกิจการภายในประเทศมาเป็นยุทธโศปกรณ์หลักในการปฏิบัติงานไปพลางก่อน รวมทั้งสั่งการเพิ่มเติมให้กรมสรรพากรและธนาคาร (Department of Revenue and Banking) เป็นหน่วยพิจารณาตั้งงบประมาณในช่วงที่ยังมิได้มีหน่วยยามฝั่งเป็นการถาวร ซึ่งต่อมาในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2520 (ค.ศ.1977) ก็ได้มีคำสั่งจัดตั้งหน่วยยามฝั่งเฉพาะกาลเพื่อเริ่มดำเนินการอย่างเป็นทางการภายใต้การกำกับการของคณะกรรมการกิจการการเมือง (Cabinet Committee on Political Affair)

หลังจากนั้นในวันที่ 5 กรกฎาคม 2521 (ค.ศ.1978) หน่วยยามฝั่งเฉพาะกาลได้เสนอแผนพัฒนาหน่วยยามฝั่ง (1978 - 1984) ต่อคณะกรรมการ ฯ โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการจัดการเรือ อากาศยาน และกำลังพล จนกระทั่งวันที่ 18 สิงหาคม 2521 (ค.ศ.1978) รัฐสภาอินเดียได้ผ่านพระราชบัญญัติหน่วยยามฝั่ง 1978 (Coast Guard Act 1978) จัดตั้งหน่วยยามฝั่งสังกัดกระทรวงกลาโหมเป็นการถาวร ปิดฉากกระบวนการจัดตั้งหน่วยที่ใช้เวลาเกือบ 10 ปี

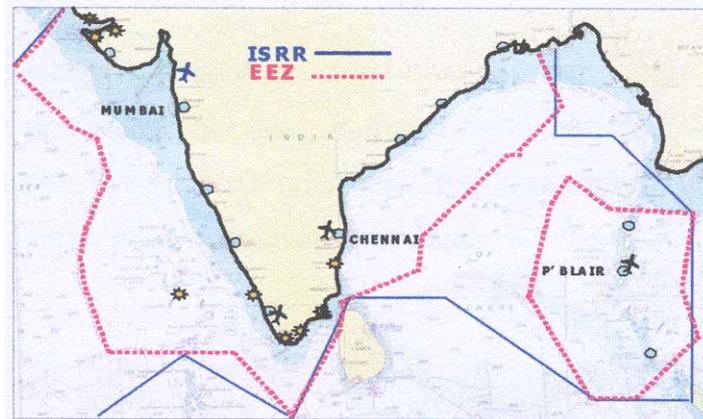
ภารกิจ

หน่วยยามฝั่งอินเดียมีหน้าที่รับผิดชอบกว้างขวางตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติหน่วยยามฝั่ง อันได้แก่ การประกันความปลอดภัยแก่เที่ยวเรือและสิ่งปลูกสร้างในทะเล การปกป้องสิ่งแวดล้อมทางทะเลและอนุรักษ์สิ่งมีชีวิตใต้ทะเลที่ใกล้จะสูญพันธุ์ การป้องกันและควบคุมมลพิษทางทะเล การสนับสนุนกรมศุลกากรต่อต้านการลักลอบลำเลียงสินค้าผิดกฎหมาย การช่วยเหลือลูกเรือประมงที่ประสบภัย การค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยและทรัพย์สินในทะเล การป้องกัน การลักลอบจับสัตว์น้ำในทะเล การสนับสนุนการสำรวจสมุทรศาสตร์ การบังคับใช้กฎหมายทะเล และการปฏิบัติอื่น ๆ ตามนโยบายรัฐบาลที่จะต้องพยายามหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติ ในงานนี้หน่วยยามฝั่งอินเดียได้นำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาประมวลเป็น 6 กลุ่มงาน ดังนี้

1. การรักษาความมั่นคงนอกชายฝั่ง (Offshore Security)
2. การรักษาความมั่นคงสิ่งแวดล้อมทางน้ำ (Marine Environmental Security)
3. การรักษาความมั่นคงพื้นที่ทางทะเล (Maritime Zone Security)
4. การรักษาความปลอดภัยทางน้ำ (Marine Safety)
5. การสนับสนุนทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Assistance)
6. การรักษาความมั่นคงประเทศ (National Security)

พื้นที่รับผิดชอบ

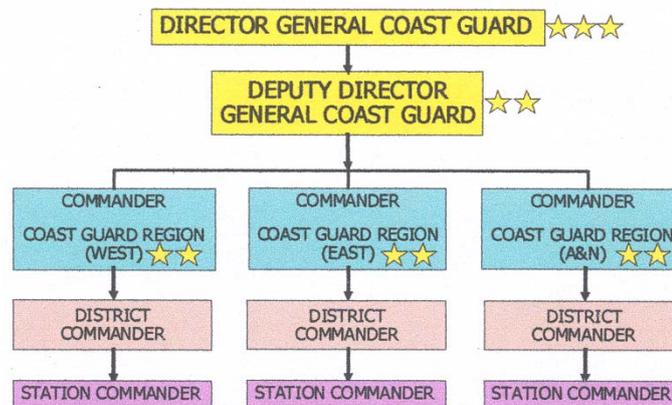
อินเดียมีชายฝั่งทะเลยาว 7,516 กิโลเมตร มีพื้นที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะ 2.01 ล้านตารางกิโลเมตร มีพื้นที่รับผิดชอบค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยตามพันธกรณีระหว่างประเทศ 5.6 ล้านตารางกิโลเมตร



การจัดส่วนราชการ

หน่วยยามฝั่งอินเดียมีกองบัญชาการตั้งอยู่ที่กรุงนิวเดลี มีผู้อำนวยการ (Director General) เทียบเท่าชั้นยศพลเรือโทเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด แบ่งพื้นที่ปฏิบัติการออกเป็น 3 ภาค 11 เขต 29 สถานีเรือ 7 ฐานบิน

1. หน่วยยามฝั่งภาคตะวันตก (Coast Guard Western Region) มีกองบัญชาการตั้งอยู่ที่เมือง Mumbai ควบคุม 5 เขต ได้แก่ Porbandar, Mumbai, New Mangalore, Kochi, และ Goa
2. หน่วยยามฝั่งภาคตะวันออก (Coast Guard Eastern Region) มีกองบัญชาการตั้งอยู่ที่เมือง Chennai ควบคุม 4 เขต ได้แก่ Vizag, Paradip, Haldia และ Kolkata
3. หน่วยยามฝั่งภาคอันดามันและนิโคบาร์ (Coast Guard Andaman & Nicobar Region) มีกองบัญชาการตั้งอยู่ที่เมือง Port Blair ควบคุม 2 เขต ได้แก่ Diglipur และ Campbell Bay



กำลังพลและยุทโธปกรณ์

หน่วยงานนี้มีบุคลากรปฏิบัติงานรวม 5,440 นาย เป็นนายทหารหน่วยยามฝั่ง 633 นาย เจ้าพนักงาน 4,580 นาย และนายทหารจากกองทัพเรือ/ส่วนอื่น ๆ ของกระทรวงกลาโหม ที่มาช่วยปฏิบัติราชการอีก 227 นาย (สัญญาบัตร 82 ประทวน 145) ซึ่งกำลังพลประมาณร้อยละ 70 ของกำลังพลทั้งหมดจะอยู่ในส่วนปฏิบัติการมีเพียงร้อยละ 30 ปฏิบัติงานอยู่ในส่วนอำนวยการและส่วนสนับสนุน โดยมีการแบ่งชั้นยศเปรียบเทียบกับของกองทัพเรือดังนี้

ยุทโธปกรณ์ ประกอบด้วย เรือตรวจการณ์ไกลฝั่ง (Advanced) 6 ลำ เรือตรวจการณ์ไกลฝั่ง 7 ลำ เรือขจัดคราบน้ำมัน 3 ลำ เรือตรวจการณ์ใกล้ฝั่ง 15 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง 7 ลำ เรือตรวจการณ์ความเร็วสูง 15 ลำ เรือยนต์เร็วความเร็วสูง 22 ลำ และยานเบาอากาศ 6 ลำ รวมทั้งสิ้น 81 ลำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องบิน 24 ลำ และเฮลิคอปเตอร์อีก 26 ลำ



ที่มา: กรมข่าวทหารเรือ